

Butlletí Oficial del Centre d'Adults **Sant Carles**

Extra 30 Aniversari
Desembre 09

núm **8**

El curs 2009-2010, el CFPA Sant Carles d'Ontinyent compleix 30 anys. És per això que la primera cosa que volem fer és un reconeixement públic per a tots aquells professors, equips directius, regidors, alcaldes, consellers... que fa trenta anys començaren a ficar les “primeres pedres” del que avui és una de les escoles d'adults més potents del País Valencià.

Teniu a les mans el primer *núm. extra* dels quatre BOCA que volem traure aquest any pel 30é aniversari. Li hem donat un nou format i un disseny més d'acord a l'esdeveniment. Això ho he de dir ací- li ho devem al nostre Cap d'Estudis de secundària, Agustí Boix, que amb totes les hores que li furta a la família i els amics, fa possible aquest producte tan digne.

Hem organitzat la revista en diferents seccions: “Temps era temps”, on repartirem entre els 4 números els fets històrics globals o locals que considerem més remarcables, amb el que passava a l'Escola aquells anys. Destaquem algunes activitats extraescolars i protocolàries del Centre com ara l'acte inaugural o el sopar de Nadal. Publiquem els discursos de la Presidenta de l'Associació d'Alumnes, Pilar Juan; del professor del centre, Manolo Requena; publiquem el discurs de l'Alcaldessa d'Ontinyent, Lina Insa, el de l'inspector d'Educació, Vicent Martí; i la Lliçó Inaugural del professor convidat de la Universitat Politècnica de València, Francisco Camarena, que va deleitar professorat i alumnat amb la seua conferència “El que sabem de les estrelles”.

Publiquem, com a mostra d'agraïment, les fotos de les actuacions del Taller de Dansa del CFPA, i de la coral “Nou Orfeó d'Ontinyent” que ja fa quatre anys que ens acompanya altruïstament en aquest acte. Us mostrem el seguiment del procés constructiu del Mural que ha fet el nostre Taller de Ceràmica. Publiquem un apartat de redacció que dóna veu a l'alumnat. I també, un còmic que personifica el logotip del Centre i que ha donat més joc a la participació de l'alumnat amb un concurs i tria del nom. Així com el concurs i tria d'un lema per a l'Escola.

Confiem doncs, que us agradarà i que us animarà a tenir un profitós any acadèmic a tots, professorat i alumnat. Bon Nadal i Felix any nou.

Vicent Terol i Calabuig
Director del CFPA sant Carles

Llei d'Ús i Ensenyament
del Valencià

Fuita de gas a Bhopal (Índia)
20.000 morts

Nova York

1981

23 feb

Intent de colp
d'estat al Congrés
dels Diputats

1982

27 oct

El PSOE arrasa
amb 202
diputats

Alumnes de Cicle I
del CFPA Sant Carles

1985

2 oct

Rock Hudson
víctima de
la SIDA

60.000 morts
5 milions
d'afectats

1986

26 abr

Txernòbil

inauguració del centre

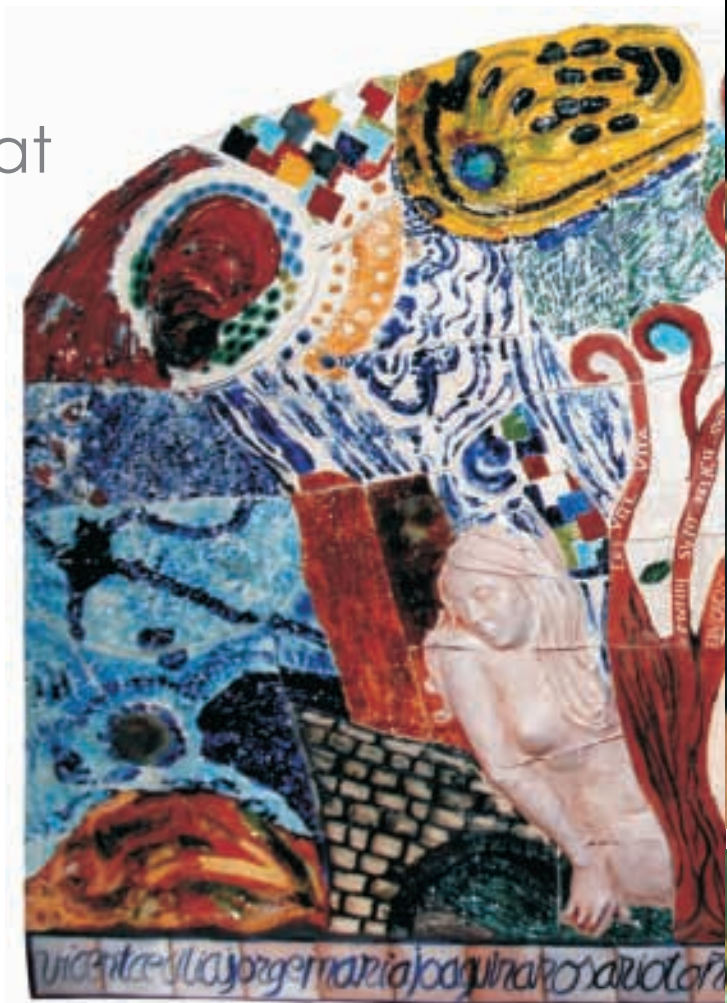

Educació com a pràctica de llibertat

Quan des de l'escola es va preparar el projecte per remodelar tota la planta baixa del CFPA, que estava molt deteriorada i amb una distribució espacial obsoleta, vam pensar en la possibilitat d'implicar tots els recursos possibles de què disposa el centre.

Evidentment va ser el taller de ceràmica el primer candidat, però no l'únic- al llarg d'aquest curs veurem les propostes de disseny i decoració que abarquen altres tallers del centre- perquè és un taller consolidat, perquè té la infraestructura necessària per a fer el material que es requeria, perquè té un alumnat fidel implicat en el centre, perquè compta amb la complicitat d'artistes col·laboradors, i perquè està dirigit per la Cap del Departament d'Artístiques, Rosario Palma, que ha demostrat any rere any, la seua professionalitat i la garantia, pel seu *savoir faire*, que les coses arriben a bon port malgrat tots els entrebancs que puguen sorgir. Tot un luxe comptar amb ella i amb els seus alumnes i col·laboradors.

De manera que en el projecte inicial ja es va redactar aquesta col·laboració per decorar el mur i els esglaons del primer tram d'escala. Els processos d'execució en les obres públiques solen comportar temps dilatats i atzaroses interrupcions i retalls. L'escola d'aulls, malauradament, tampoc ha escapat a aquestes circumstàncies, però coses del destí, ha acabat coincidint la reforma amb la celebració del 30é aniversari de l'escola, la qual cosa ha comportat una millora, per part del taller de ceràmica, del projecte inicial per deixar constància d'aquesta fita.

Tenim ara un objectiu nou: Commemorar el 30 aniversari de l'escola d'adults. I el Mural esdevé alhora un Mosaic, amb peces de diferents tamany, formes, colors i tractaments. De la ceràmica, al guix, a les tesselles, al vidre... L'obra doncs, és un mural ceràmic en relleu que ocupa tota la paret. El material utilitzat per a la base és el fang, amb dibuixos decorats amb engobs, vernissos i vidre.

L'obra ha comportat dos mesos de treball, juliol i setembre, més el de secat que ha sigut agost. El procés seguit ha estat:

1/ Base de fang de 3 cm de grossària amb unes mesures aproximades de 4 m d'alt per 3 m d'ample.

2/ Sobre la base es fa la composició dels dibuixos i dels motius que formaran el mural. Per realitzar-los va afegint-se fang, amb precisió i control d'humitat, de manera que vaja sorgint el relleu, amb un total de 50 peces.

3/ Procés de secat d'un mes.

4/ Decoració variada amb vernissos, guix, engobs i vidres.

5/ Fornades de 4 o 5 peces en funció del tamany. Cada peça ha necessitat 48 hores de cocció.

Les imatges que podem contemplar al mural van ordenades seguint la circumferència de

de la bòveda, amb referències a l'art i el coneixement humà abastament conegudes, a partir d'un centre on reixen dues figures: una femenina i una masculina, amb diferents expressions i sota la protecció d'un arbre que comunica, mitjançant les seues branques, tot allò que són i volen ser les dues figures... Totes aquelles imatges, d'evocadora proximitat alhora que de clara expressió global (el rellotge gelatinós que marca una hora exacta, l'ull, la paleta de pintures, el riu, el pont i el fúnebre de la revolució industrial...) faran referència al motiu central de les dues figures humanes, que a més, vindran reforçades amb quatre cites:

La primera **“ex vite vita”** (del cep la vida) és una màxima llatina que a partir de la literalitat expressa una plurisignificació encadenada d'allò que dóna vida. Des dels plaers del bon beure i evidentment, del bon menjar fins a la reflexió de la planta que naix de la terra i que, treballant-les terra i planta, ens donen la vida. I ens donen, des del món dels plaers, allò que hom definí com a nèctar dels déus... i per què no, si fem una lectura ampliada, arribarem també al motor econòmic i a la multiplicació estètica i identitària que fa el treball de la vinya. Pensem si no, en els bons vins que tenim a la Vall d'Albaida, per exemple, amb els plaers que ens donen i amb tot el que signifiquen per a la comarca.

La segona és una cita dels Carmina Burana: **“Mundi sunt deliciae, quibus estuare volo, nec lasciviam eius devitare”** (Vull cremar amb plaers mundans i no evitar llur lascívia). Els Carmina Burana són una col·lecció de poemes goliardescs trobats a Baviera. El manuscrit que els recull és del s XIII, però la majoria dels poemes són del s XII. Conté 250 poemes en llatí medieval i 55 en alemany. L'autoria és anònima i són cants a l'amor i al vi, però també n'hi ha de morals, didàctics i satírics, polítics i de crítica clerical. El 1936 Carl Orff va posar en música vint-i-cinc dels poemes en una cantata per a cor, solistes i orquestra.

Segons els professors C. Vazquez i E.F.L. Ochoa, la sexualitat humana inclou el desig, l'atracció, la sensació de sentir-se home o dona, la gelosia, el rebuig, la intimitat, la solitud o l'amor. Tots som sexuals, fins i tot aquelles persones que trien, o les circumstàncies els imposen, el celibat.

A més, la sexualitat comença des de la mateixa gestació i acaba amb la mort. No hi ha línies divisòries, edats de començament i final en el seu desenvolupament. Siga com siga, la sexualitat impregna tots i cadascun dels actes de la vida quotidiana i és una contínua font de plaer.

Possiblement siga el plaer més gran que pot arribar a experimentar l'ésser humà, però també per arribar-hi amb plenitud cal formar-se, cal rebutjar els prejudicis, cal saber i experimentar. Cal no tenir-ne por. Els estudiants que van escriure els Carmina Burana així ho pensaven i així ho van deixar escrit, perquè de tots els plaers mundans ressaltaven la lascívia, el delitós plaer de la carn, del cos humà sense temors ni prohibicions. La conquesta del plaer des del respecte més absolut.

La tercera és del gran pedagog brasiler Paulo Freire **“L'Educació com a pràctica de llibertat”**. Ací es fa referència al plaer que proporciona el saber, però sobretot es fa esment a que en tota la història de la humanitat sempre han existit dues forces: una que tendeix a l'evolució, al coneixement, a la recerca del saber i per tant, a alliberar-se de supersticions i de pors atàviques que tenallen l'home, tendeix en definitiva, al progrés. L'altra, per contra, tendeix a l'immobilisme, a la reacció i fins i tot a la involució; la ignorància és la gran basa que sempre algú utilitza per a dominar i subjugar l'ésser humà. Per això l'educació, la formació, el saber, el poder aconseguir esperits crítics, són l'única garantia de llibertat. L'Educació és necessària, radicalment necessària, per a deixar de ser súbdits i esdevenir ciutadans.

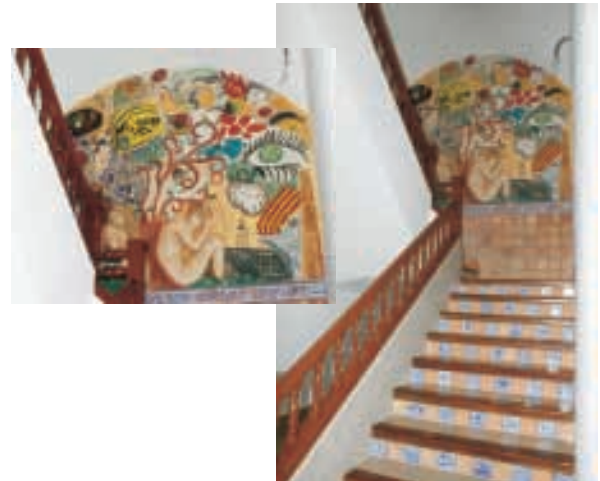
La quarta cita és de Joan Fuster i diu, referint-se a la senyera “**...no és que siga igual, és la mateixa.**” És la mateixa que la catalana, perquè Catalunya és l'origen del País Valencià. És Jaume I qui s'inventa un Regne nou a partir de la conquesta al segle XIII, les fites d'aquell Regne de València són si fa no fa- les actuals fites del País Valencià; abans no existia res de paregut. Hi ha un abans i un després de Jaume I. Hi ha un naixement indiscutible dels valencians. Valencians que al segle XXI seguim sent valencians i amb voluntat de seguir essent-ho, que tenim els orígens evidents en el Principat de Catalunya i que hem compartit història i devenir amb tota la Confederació Catalanoaragonesa. Tot això inclou llengua i cultura, història, economia, creació i aportació al conjunt mundial en el saber i en l'art, inclou identitat i símbols.

Si parlem de símbols, segurament el més evident és la bandera. Són quatre barres roges sobre camp daurat les que porta la bandera d'Ontinyent; com la de tots els valencians, tant se val si li posem blaus o morats, si porta quatre barres és nostra. És una qüestió de saber, de formar-se, de conèixer, de no ser ignorants, de cercar la llibertat... i això lliga amb el que s'ha explicat abans i que podríem resumir en una frase, que un personatge històric de primera magnitud com Jesús va fer famosa fa 2000 anys: si l'ésser humà és el que és, i per això es diferencia dels animals, és perquè “no només de pa viu l'home”.

El darrer text que trobem és la concatenació dels noms dels artistes en una sola paraula que forma un tot i que denota el treball en equip dels alumnes del taller, magistralment dirigits per la seua professora. Són aquests: Vicent, Cecília, Jorge, Maria, Joaquina, Toñi, Conchín, Encarnita, Puri, Carmen, Inma i Rosario Palma.

Com a complement de l'obra també s'ha decorat la base del Mural amb l'escut de l'Ajuntament d'Ontinyent, el logotip del CFPFA i una referència explícita al 30é aniversari en el curs 2009-2010, tot amb taulells de 15,5 x 15,5 cm i tècnica del socarrat.

El treball que tanca el conjunt és la realització i la distribució dels taulellets de 10 x 10 cm que decoren el frontis dels graons del primer tram d'escala. La decoració s'ha fet amb motius tradicionals, propis de la ceràmica valenciana dels segles XV i XVI, intercalant el taulellet llis en socarrat amb el taulellet decorat en blau.

LES ESCOLES D'ADULTS: PER QUÈ HI ACUDIM?

L'escola forma part de les nostres vides des de la infantesa. Primerament els pares ens porten a la guarderia i després a l'escola; i ho fan sense preguntar-nos res de res, sense demanar-nos parer; no cal, és l'única obligació que tenim. En acabar eixa etapa, passem a l'institut i, alguns, a la universitat. Però ja som nosaltres els que decidim si volem anar-hi o, pel contrari, deixar les estudis.

Siga el que siga allò que decidim en la joventut, quan arriba la maduresa, tant els que hem estudiat una carrera universitària perquè sempre ens ha agradat tindre el cap ficat en els llibres, com els que han abandonat pel camí perquè no han volgut o no han pogut seguir endavant, pot ser que vulguen tornar a estudiar; els uns perquè ho necessiten laboralment i els altres, simplement, pel fet de seguir aprenent. És així com jóvens i gent madura ens retrobem a les escoles d'adults.

Precisament per ser adults tenim clar què és el que volem i on podem trobar-ho perquè aquests centres ens ofereixen una amplia gamma d'avantatges: un professorat conegut que ens dóna una major confiança, unes instal·lacions dins del poble que ens permeten acudir-hi sense haver d'agafar un vehicle i un horari flexible al qual ens podem adaptar segons les necessitats de cadascú.

Des de la pròpia experiència, he de dir que quan vaig començar les classes dels curs de Valencià Superior en el torn de la nit tenia una peresa grandíssima en haver d'eixir de casa per anar a l'escola, quan feia fred perquè en feia i quan feia calor perquè s'estava tan bé en el carrer. I és que després de treballar de matí i exercir de mare la resta del dia entre perols, cassoles, tones de roba per a planxar i xiquets cridaners als quals has d'atendre, la qüestió és que a l'hora d'anar a escola sempre hi ha un però. No obstant això, la constància ha fet que la peresa deixara pas a les ganes d'aprendre, de compartir dubtes, d'adquirir nous coneixements i de consolidar els que ja tenia.

He de reconèixer que ha sigut una experiència enriquidora i que m'ha fet reviure moments passats: la por de no saber la resposta quan el mestre em preguntava, el sentit del ridícul quan vaig començar a escriure les primeres redaccions, però, al mateix temps, la satisfacció d'haver vençut, a poc a poc, cada obstacle.

El que semblava un curs d'allò més llarg ha acabat i se m'ha fet curt. I fins i tot m'entristeix acomiadar-me de tot el que he estimat: des d'unes velles taules i cadires fins als meus companys i al mestre. Un mestre que, juntament amb la iaia Consuelo, tant ens ha ensenyat i del que tant hem après, no sols per la matèria que ens ha impartit amb entusiasme, sinó pel que ha sigut capaç d'inculcar-nos: la constància, l'hàbit de llegir i d'escriure que tan oblidat teníem i, sobretot, estimar un poc més la nostra llengua. Ha aconseguit que uns adults ens retrobarem amb els jóvens estudiants que vam ser. I en dir adéu també em queda el record d'una altra gent, els companys de classe, tots desconeguts quan vam començar però amb un objectiu comú: el desig d'aprendre.

Com canta Joan Manuel Serrat amb versos de Machado: " tot passa i tot queda, però allò nostre és passar fent camins...". I això precisament és el que ha ocorregut enguany, ja ha passat un curs en què uns quants adults hem fet camí junts i hem trobat no sols coneixements que abans no teníem sinó també facultats que semblaven oblidades.

Som adults, sí, i de segur que al llarg de les nostres vides hem deixat moltes coses pel camí, però el que sempre ens quedarà són les ganes de continuar aprenent i superar-nos cada dia en les escoles d'adults.

Reme Torres Alcaraz

Valencià Superior nit curs 09-10

Han passat 30 anys des del moment en què a la ciutat d'Ontinyent es posava en marxa un dels projectes educatius més importants de la nostra comarca, l'Escola d'Adults Sant Carles. Després d'aquest temps treballant en l'educació de les persones adultes, amb les paraules de benvinguda d'aquesta nit vull fer-me ressó dels pensaments que han compartit tots aquells que han aportat el seu esforç, el seu treball i la seua il·lusió per fer realitat el que hui és el Centre de Formació de Persones Adultes Sant Carles d'Ontinyent: administracions, professorat, personal no docent, associació, alumnes... i em permetran llegir-los un text, datat l'any 1692, i trobat en una antiga rectoria de la ciutat de Baltimore, encara que en la xarxa és atribuït a Max Ehrman, un advocat que va viure el segle passat a Nova Anglaterra; *el seu títol és Desiderata* i el que diu és un desig per al nou curs i per a sempre:

Camina plàcidament entre el soroll i la pressa, recorda que la pau pot estar en el silenci. Si és possible, sense rendir-te, procura ser amic de tots. Digues la teua veritat d'una manera serena i clara. I escolta els altres, fins i tot el desmanotat i ignorant; també ells tenen la seua pròpia història que contar.

Esquiva les persones sorolloses i agressives, ja que són un fàstig per a l'esperit. Si et compares amb els altres, et tornaràs algú amargat, perquè sempre hi haurà persones més grans o més xicotetes que tu.

Gaudeix dels teus èxits el mateix que dels teus plans. Estima el teu treball, per humil que siga: és un verdader tresor, en el fortuït esdevenir dels temps.

Sigues cautelós amb els teus negocis, perquè el món està ple d'enganys, però no deixes que açò et torne cec per a la virtut que existeix. Hi ha moltes persones que s'esforcen per aconseguir ideals nobles. La vida està plena d'heroisme.

Sigues sincer amb tu mateix, en especial no dissimules els teus afectes i inclinacions. No sigues cínic en l'amor, perquè enmig de totes les arideses i desenganys, és perenne com l'herba. Acata dòcilment el consell dels anys, abandonant amb naturalitat les coses de la joventut.

Cultiva la fermesa de l'esperit, perquè et protegisca en les adversitats sobtades. Molts temors naixen de la fatiga i de la soledat. Amb una sana disciplina, sigues benigne amb tu mateix. Tu ets una criatura de l'univers. No menys que les plantes i les estrelles, tens dret a existir. Si no dubtes d'açò, el món s'obrirà davant teu.

Viu en pau amb Déu, qualsevol que siga la teua idea d'Ell.

I siguen els que siguen els teus treballs i aspiracions, conserva la pau amb la teua ànima en la bulliciosa confusió de la vida. Encara amb tota la seua falsia, els seus dolors i somnis fallits, el món és encara bell.

Sigues cautelós, esforça't per ser feliç!

Manolo Requena

El passat 22 d'octubre celebrarem la inauguració del curs 2009/2010 i aquest acte tingué una major importància ja que inaugurarem l'obra de la reforma de la planta baixa del centre.

La meua missió com a Presidenta de l'Associació d'Alumnes, i com a alumna del curs de Valencià Mitjà, és intentar ajudar en tot el que puga en l'organització i funcionament del centre, ja que la tasca que s'hi duu a terme és molt important i crec que m'he d'implicar com a ontinyentina que sóc. Aquest curs s'han registrat al voltant de 1400 matrícules i crec que cal esforçar-se per intentar ajudar tant el professorat com l'alumnat.

En primer lloc vull expressar el meu agraïment per les persones que van pensar en mi per a poder ocupar aquest càrrec; en segon lloc, he tingut el gust de conèixer tant el director del centre com a la majoria dels seus professors i un gran nombre d'alumnes, sense els quals l'escola no tindria cap sentit. Ells són els vertaders protagonistes d'esta organització, gent que malgrat la seua edat o la seua condició social s'alça cada dia amb la intenció i la necessitat de continuar aprenent.

Cal dir també que l'acte d'inauguració del curs va ser una experiència molt positiva per a mi, ja que vam gaudir d'una conferència interessantíssima, vam admirar el grup de danses del centre i tinguérem el suport institucional de l'Inspector d'Educació, Vicent Martí; l'Alcaldeessa d'Ontinyent Lina Insa; la Regidora d'Educació, Maria Abad i el Director del centre Vicent Terol.

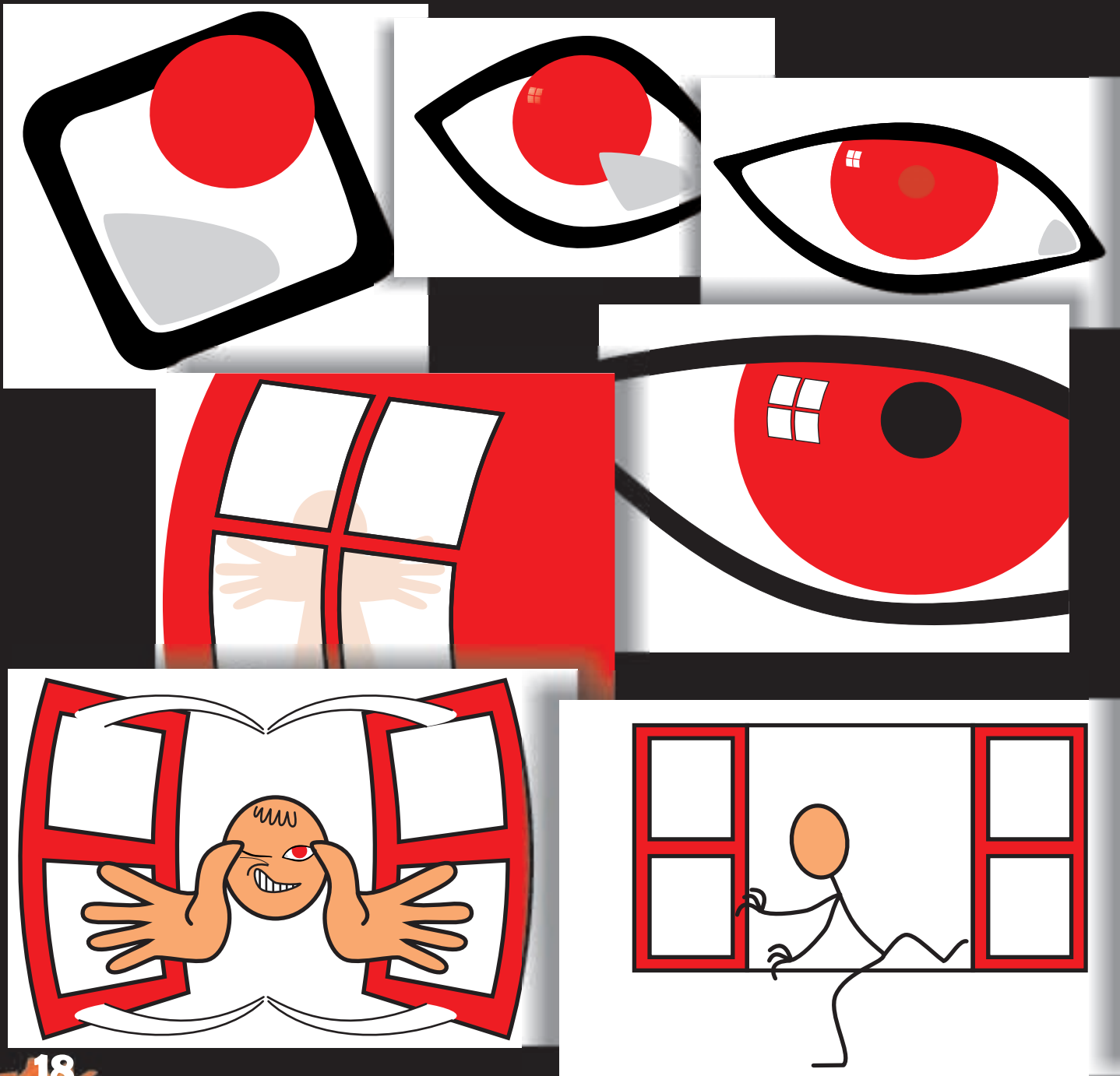
És per això que vull agrair la voluntat per part, tant de la direcció del centre com de tot el personal que el conforma, de voler lluitar per una formació de “qualitat” que situe el centre com a referent intercomarcal.

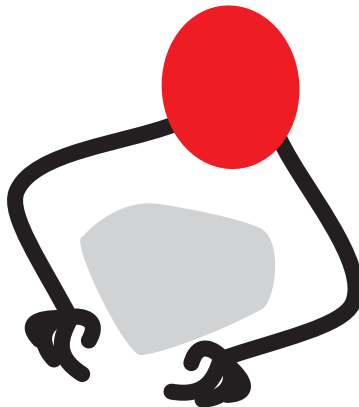
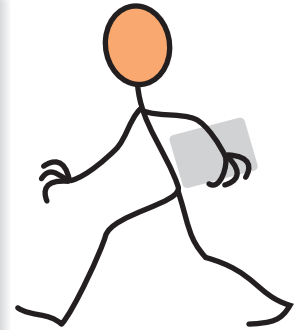
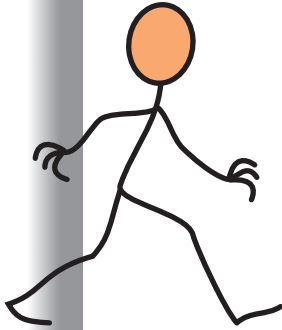
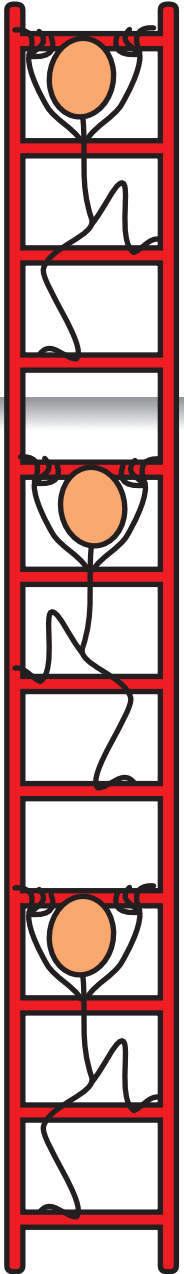
Pilar Juan López

Presidenta de l'Associació d'Alumnes del CFP Sant Carles

.

Sra. Alcaldessa, Sr. Director, Autoritats, Sra. Presidenta de l'Associació d'Alumnes, Senyores i Senyors, és per a mi un plaer estar avui aquí amb tots vostès. Desitge iniciar aquestes breus paraules donant les gràcies per la invitació a aquest acte.

Quan fa quasi 2 anys em vaig fer càrrec de l'àrea d'inspecció de la Vall d'Albaida en general, i en particular dels centres d'Educació Secundària i del Centre de Formació de Persones Adultes Sant Carles d'Ontinyent, ja vaig observar, la primera vegada que vaig visitar el centre, l'enorme interès pel tema de l'educació de persones adultes. El Director em va informar, com és natural, sobre les qüestions diàries de la vida del CFPA Sant Carles, temes organitzatius, didàctics, pedagògics i d'altres problemes existents.

Sincerament, no coneixia la transcendència d'aquest centre per a Ontinyent i per a d'altres localitats de la Vall d'Albaida, i a poc a poc anava constatant la importància que tenia i la gran tasca que realitzava.

És cert, i així cal dir-ho públicament, que des del primer moment la col·laboració amb l'Ajuntament va ser total i la disposició tant de la Regidora d'Educació com de la Sra. Alcaldessa foren absolutes; podria pensar-se que hauria de ser normal en un centre "compartit" entre la Conselleria d'Educació i l'Ajuntament d'Ontinyent, però cal que afirme públicament que aquest no era sols el motiu perquè vaig observar, ja en les primeres converses, l'enorme interès de la Sra. Alcaldessa pel centre i tota la tasca que desenrotllava així com per donar solució a qualsevol problema que s'hi plantejava; per aquest motiu desitge donar-li les gràcies publicament a l'Alcaldessa D. M. Lina Insa, per la meravellosa acollida que em va donar, el diàleg sincer que sempre ha tingut amb mi i la seua especial sensibilitat pel tema de l'educació, a nivell general però particularment pel Centre de Formació de Persones Adultes d'Ontinyent. Prova del que estic afirmant són les obres de millora que ha realitzat l'Ajuntament en el centre.

Pel que fa al centre, que a la fi és el protagonista d'aquest acte, sols amb veure les dades d'aquests pràcticament 30 anys d'existència, és suficient per a donar-se'n de la seua transcendència per a Ontinyent.

Milers d'alumnes han passat per les seues aules, ciutadanes i ciutadans d'Ontinyent i d'altres localitats que s'han format en el CFPA Sant Carles.

Actualment el centre dóna resposta a tot tipus de demanda formativa: Graduat en Educació Secundària, Accés a la Universitat per a majors de 25 anys, formació en Valencià amb tots els nivells de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià, oferta d'Anglès per a preparar les proves lliures de l'Escola Oficial d'Idiomes i d'altres nombroses activitats formatives reglades o no reglades.

El nombre actual d'alumnes matriculats: 1354, dóna una informació clara sobre la importància del centre. Per a resaltar aquesta transcendència, i la resposta dels ciutadans i ciutadanes tant de la Vall d'Albaida, com d'altres comarques a l'oferta educativa, sols voldria donar unes dades més, pel que fa a l'obtenció del títol de Graduat en Educació Secundària en les proves lliures:

- El més de juny, d'aquest any 2009, es constituïren 4 tribunals a Ontinyent per atendre la demanda d'exàmens de Graduat en Secundària, a més d'altres 2 tribunals que han actuat la setmana passada.
- En total es matricularen, de diverses localitats, per a les proves lliures de Graduat en Educació Secundària 398 alumnes en juny i 184 en octubre.

Com m'informava el director, haver expedit en aquests anys més de 1.500 títols de Graduat Escolar i més de 450 títols de Graduat en Educació Secundària, posa de manifest la importància, transcendència i tasca que realitza el centre.

En relació a l'actuació del CFPA Sant Carles, a més del que he comentat abans, voldria reconèixer també la importància que té l'Associació d'Alumnes del centre, especialment per a l'organització dels cursos d'ensenyament no reglat.

Per a finalitzar desitge citar dues característiques del centre, que a més a més d'altres que també té, per a mi són importants, les dues fan referència a la INTEGRACIÓ

- Primera: La integració de la dona en el món educatiu i formatiu. Si ara resulta més fàcil, per la igualtat entre homes i dones, cal recordar que el centre, amb els seus 30 anys d'existència, ha viscut altres moments. La tasca en aquest sentit ha estat fonamental per a facilitar, en eixos altres moments més difícils, la integració de la dona en el món de la formació tant reglada com no reglada. Que actualment el 71% de persones matriculades en el centre siguin dones, ja és una característica que recolza l'afirmació que he realitzat.
- Segona: La integració social de persones amb menys possibilitats ha estat una característica de la qual el centre també en pot estar orgullós.

Per tot el treball realitzat per professores i professors, equip directiu i director, sols cal donar també les gràcies i animar a continuar aquesta meravellosa tasca educativa de la qual es beneficien tantes persones a Ontinyent.

Passarem les persones, passarem els càrrecs i passarà el temps però la tasca desenrotllada estarà ahí i el centre continuarà existint.

Ànim a totes i a tots per a potenciar, si cal encara més el centre, perquè continue sent un referent per a Ontinyent. Per a aconseguir-ho caldrà treballar tots junts i com no, caldrà continuar tenint el suport de l'Ajuntament.

- Gràcies al professorat, a l'equip directiu, al director i a l'Associació d'Alumnes.
- Gràcies una vegada més a la Sra. Alcaldessa, per la seua col·laboració i el seu recolzament.
- I gràcies a totes i a tots vostés, que amb la seua presència ja estan donant suport al Centre de Formació de Persones Adultes Sant Carles d'Ontinyent.

Vicent Martí i Martí
Inspector d'Educació

Un nou curs amb instal·lacions renovades

Inaugurem un any més un nou curs acadèmic del CFPA Sant Carles i ho tornem a fer amb la satisfacció de comprovar la gran acollida que té a Ontinyent la formació contínua per a adults.

Al voltant de 1.500 matriculats cada curs escolar, una xifra que parla per si sola i que ens anima a continuar invertint temps i diners en la formació dels alumnes, perquè l'educació i l'aprenentatge no són només cosa de xiquets i jòvens.

La inversió realitzada per l'Ajuntament d'Ontinyent al CFPA Sant Carles ha superat els 85.000 euros i ha suposat una sèrie de millores que redunden en la qualitat de les instal·lacions, però també en la de l'ensenyança que vos donen els professors.

Gràcies a este projecte disposeu de nous lavabos, d'àrea administrativa i sala de professors, i a més s'han realitzat tasques de renovació de la llanterneria, fusteria, pavimentació, entaulellats i col·locació de noves finestres.

A més, i per a poder treballar en els diferents espais, s'han interconnectat tots els equips informàtics existents i ja es disposa d'accés a internet.

El CFPA Sant Carles s'ha convertit en imprescindible entre una gran quantitat ontinyentina adults que han trobat en el centre l'oportunitat de retrobar-se amb els estudis o d'aprendre a fer allò que sempre els havia agradat i per a la qual cosa no havien trobat temps, a més de ser un bon instrument per a la seua realització personal.

Aprofite estes línies per a desitjar-los a tots ells un curs fructífer en unes noves instal·lacions que portaven molt de temps esperant i que sens dubte mereixen.

MARIA LINA INSA RICO
ALCALDESSA D'ONTINYENT

El que sabem de les estrelles

La concepció que el ser humà ha tingut de l'Univers ha anat canviant al llarg de la història. Així, en els inicis de la civilització, els elements que constituïen aquest Univers, és a dir, els que podien observar-se a simple vista: la Lluna, el Sol, els planetes, les estrelles i els cometes, eren interpretats com a objectes divins col·locats en el firmament pels déus o fins i tot com a Déus. Cal destacar que, encara que les justificacions a l'existència dels astres eren sempre de tipus religiós, aquestes civilitzacions ja utilitzaven l'astronomia com una font de coneixement, i de negoci, perquè la periodicitat de les òrbites d'alguns d'aquests astres, així com la constància de la posició d'alguns d'ells com l'estrela Polar, els permetia realitzar prediccions importants per a l'agricultura, les migracions, la ramaderia, la navegació o la guerra. Monuments com Stonehenge, al sud d'Anglaterra, datats l'any 2800 abans de Crist eren utilitzats com a temple religiós, monument funerari i com a observatori astronòmic per a predir les estacions. Observatoris de semblants característiques s'han trobat en altres cultures com la Maia, la Babilònica o l'Egípcia.

No obstant això, no és fins al floriment de la cultura grega clàssica que comencen a proposar-se possibles models per a entendre l'Univers. Pitàgores (500 a.C.) recolza la idea de l'esfericitat de la Terra, Eratòstenes, 200 anys a.C. prediu mitjançant càlculs matemàtics el radi de la Terra, Ptolemeu proposa un Univers en què els planetes giren al voltant de la Terra, Aristòtil promulga aquestes idees, aportant al seu torn una explicació a l'existència d'aquests astres que no deixa de tindre caràcter diví. Segons les seues idees, la Terra està formada per la realitat, i aquesta realitat es va difuminant gradualment a mesura que ens elevem cap als cels, on es troben els astres, que estan formats per una substància espiritual. Aquestes idees, encara que puguen parèixer poc més que curioses, van tindre una forta influència en el pensament occidental durant molts segles, inclosa bona part de l'Edat Mitjana, i encara hui queden reminiscències en la nostra cultura, com no podria ser d'una altra forma, i és per això que continuem pensant, i dient-los als xiquets, que quan algú mor el cos queda en la Terra, però l'ànima ascendeix als Cels.

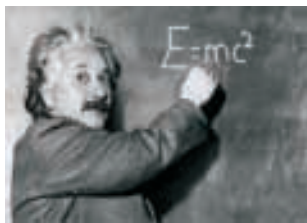
Molts dels avanços realitzats pels grecs en astronomia van caure en l'oblit durant la fosca

Edat Mitjana europea, així, idees com que la Terra era redona o fins i tot sistemes heliocèntrics proposats per certs filòsofs, van haver de ser reinventats molts segles més tard, en el Renaixement.

El polonès Nicolás Copèrnic, en la seua obra “Sobre les revolucions de les esferes celestes” (1507-1532, és a dir 25 anys de treball), proposa el model heliocèntric, que els planetes deixen de donar voltes al voltant de la Terra per a fer-ho al voltant del Sol. Proposa algunes coses més, com que les estrelles estan molt més lluny que els planetes. Açò pot parèixer una banalitat hui en dia, però és important fer insistència en què en el segle XVI encara no se sabia què eren les estrelles ni on estaven ni per què, i que instruments com el telescopi encara no havien sigut inventats. A partir de Copèrnic comencen a haver-hi importantíssimes contribucions a l'astronomia. Científics com Tycho Brahe, Kepler, Galileu o Newton aconsegueixen explicar gran part dels esdeveniments que tenen lloc en el firmament, principalment els relacionats amb el Sistema Solar, arribant-se a un cert èxtasi científic que aconseguiria els primers anys del segle XX.

Tanmateix, a principis de 1900, per a situar-nos, l'època en què té lloc l'Exposició Universal de París, el capità Amundsen aconsegueix el Pol Sud, el cine comença a ser negoci, els primers avions a motor aconsegueixen desapegar, naix Dalí, Jean-Paul Sartre, Francisco Ayala, Antoine de Saint-Exupéry, Walt Disney, Pablo Neruda i Oppenheimer i moren Oscar Wilde, Nietzsche, Zola, Gauguin, Anton Chejov, Jules Verne, Tolstoy i Rousseau entre altres, encara no se sabia per què les estrelles brillaven ni que existia l'univers més enllà de la Via Làctia. L'any 1920 sorgeixen dos invents que revolucionaran novament l'astronomia: Els grans telescopis i l'espectroscopi. Gràcies a ells, Edwin Hubble descobreix que els elements anomenats Nebuloses, que fins a la data s'interpretaven com a cúmuls gasosos que rodejaven a les estrelles de la Via Làctia, eren en realitat Galàxies senceres que es trobaven a milions d'anys llum. De sobte, l'univers pren dimensions fins a la data inimaginables. Pocs anys més tard, el mateix Hubble descobreix que les galàxies s'estan allunyant unes de les altres, a major velocitat com més allunyades es troben, la qual cosa significa que l'univers s'està expandint. Aquest descobriment suposa l'origen de la cosmologia moderna i el major fracàs de la carrera científica d'Einstein, segons les seues pròpies paraules, perquè l'expansió de l'univers era el resultat que obtenia de

formanatural en les seues equacions de la Relativitat General i que per purs prejudicis (ell pensava, com sembla lògic, que l'Univers era estàtic) no va tindre en consideració.

Totes les galàxies s'allunyen entre si com s'allunyarien tres formigues pujades a un globus quan bufem per a unflar-lo. No s'allunyen perquè es moguen les formigues en la superfície i hagen decidit separar-se unes d'altres, s'allunyen perquè el globus s'unfla. Per la mateixa raó, perquè l'Univers s'unfla, les galàxies se separen entre si.

Fa a penes 80 anys que es van descobrir les causes que ens permeten entendre l'Univers d'una forma prou comprensible i raonable. Per si fóra poc, és a mitjan segle passat quan sorgeixen les primeres propostes per a explicar què és en realitat una estrella, per què brillen les estrelles, d'on sorgeix tota aquesta energia. De forma simplificada, una estrella és un conjunt d'àtoms d'hidrogen que col·lapsen en un punt per l'acció gravitatòria, pel seu propi pes. Aquest col·lapse fa que els nuclis estiguen tan a prop uns d'altres i que apareguen forces nuclears que provoquen explosions tipus bomba H. L'home ha fet esclatar algunes d'elles en la Terra. És a dir, que les estrelles són bombes gegantines d'Hidrogen. En l'actualitat es coneix d'on procedeix tot aquest hidrogen que alimenta la combustió estel·lar. Procedeix d'una explosió originària, anomenada Big Band, on es va crear la matèria, el temps i l'espai. Existixen proves molt concloents sobre l'existència d'aquest fenomen, una d'elles prové de la pròpia comprovació experimental de l'expansió de l'Univers.

Si s'expandeix, és que abans estava més contret, i així fins a un punt inicial, altres són proves basades en la mesura de la radiació que es va produir en els instants inicials de la creació de l'Univers. El perquè sorgeix del no-res eixe Big Band és una cosa encara no explicada científicament. I encara que hi ha teories que pretenen justificar la possibilitat d'una aparició espontània, això no significa res. Les teories no expliquen res fins que es comprova la seua validesa per mitjà d'experiments contrastats.

S'ha avançat molt en els últims anys, no obstant encara queda molt per descobrir. El romanticisme que sempre ha acompanyat a les nits estrelades, aquell romanticisme que molt sovint se sustenta en l'existència d'un enigma, d'un món desconegut que s'escapa al nostre enteniment, segueix intacte. L'any 1998, per a fer-nos una idea, l'any en què L'Últim de la Fila es dissol, es crea l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, es cursa l'ordre de detenció de Pinochet, ix al mercat el sistema operatiu Windows 98, la selecció Francesa guanya el Mundial de Futbol i Saramago guanya el Nobel es descobreix que l'Univers no sols s'expandeix, sinó que cada vegada s'expandeix més de pressa. Els científics estimen que perquè açò tinga lloc és necessari que en l'Univers existisca molta més energia de la que hem pogut comprovar que existeix. Fent comptes, que tot el que veiem (no sols amb els ulls, també amb telescopis i altres instruments) a penes suposa un míser 5% de l'energia de l'Univers, i que hi ha un 95% de l'energia que no sabem el que és, ni on està, ni per què, però que espanta l'Univers a expandir-se a una rapidesa aborronadora. A tot aquest 95% se'l denomina Energia Fosca.

Els sers humans hem avançat molt en les últimes dècades per a entendre una cosa que no és trivial: el funcionament i les característiques del nostre Univers. Estem encara molt lluny de comprendre-ho tot, però també molt lluny del que se sabia fa a penes uns segles. Ha sigut un avanç molt digne. Einstein va dir una vegada que “El més incomprensible del Món és que siga comprensible”. Si és comprensible, continuarem estirant el fil.

Francisco Camarena.

Professor de Física Aplicada de la Universitat Politècnica de València.

El passat vint-i-dos d'Octubre va tindre lloc la inauguració del curs acadèmic 2009-2010 de l'escola de Persones Adultes Sant Carles d'Ontinyent.

A les sis i mitja estava previst que l'alcalde Lina Insa, acompanyada de l'inspector d'Educació i del director del Centre, Vicent Terol, feren una visita al renovat centre, veient l'evolució que havia tingut des de l'inici de les obres, pel juny de l'any present.

Una hora més tard, a les set i mitja començava l'acte oficial a l'anomenada Sala Multiusos (esperem que siga prompte rebatejada, desig que va expressar l'alcalde i que compartim molta gent del poble). En primer lloc va actuar el grup de Dances de l'escola. Van ballar tres cançons populars valencianes abillats amb els trages típics dels balladors. A continuació Manuel Requena, un dels mestres de l'escola, ens va dedicar unes evocadores paraules i va presentar la resta de persones que hi van intervenir. La presidenta de l'associació d'alumnes es va posar a disposició d'aquests, en cas que la necessitaren. A continuació el director ens va dedicar unes paraules i després va arribar el torn de l'inspector, que es va mostrar sorprès per l'augment progressiu de matrícules al centre i va oferir el seu recolzament per a que seguís amb la mateixa tònica. L'alcalde, molt propera, va contar anècdotes de quan era menuda. Es va manifestar satisfeta de com havia quedat el centre després de les obres, no obstant això, va declarar la intenció, de la seua part i de l'ajuntament, de seguir treballant per continuar la millora necessària de l'edifici, inclús va tindre un simpàtic gest de demanar ajuda a l'inspector.

Acte seguit va començar la xarrada de Paco Camarena, la persona convidada per aquest acte. Ens va cridar l'atenció com una persona amb tants coneixements poguera parlar de manera tant senzilla i amena. Féu un repàs sobre les idees que al llarg de la història ha tingut l'home sobre el cosmos. Ens comentà que els grecs, malgrat no tindre possibilitat ni mitjans per observar l'espai exterior amb aparells adequats i precisos, tenien teories vàlides sobre les estrelles i el sol.

Al llarg dels temps els coneixements van anar canviant. La teoria Heliocèntrica de Copèrnic i el descobriment i càlcul de la força gravitatòria per part de Newton, van revolucionar les idees que els homes tenien de l'Univers. El segle XX ha sigut determinant per seguir avançant en eixos descobriments, amb la Teoria de la Relativitat d'Einstein i la Teoria de l'Expansió de Hubble, per exemple. La invenció i utilització de potents telescopis per poder observar els cossos celestials és també el que ens ha permés conèixer més a fons la grandesa d'allò que ens envolta, tan immens que sembla infinit.

A continuació, l'Orfeó d'Ontinyent ens va oferir quatre composicions musicals molt divertides i sorprenents, precedides de l'himne dels estudiants. Per finalitzar l'acte, el director de Sant Carles va fer entrega d'uns taulells commemoratius del trenté aniversari del centre. Un d'ells fou per al director de l'Orfeó, altre per a Lina Insa i l'últim per a Paco Camarena en agraïment per la seua presència en aquest acte.

Per concloure ens van convidar als presents a un vi d'honor servit pel restaurant Aitana en un saló annex al centre.

La sensació que ens va donar és que el C.F.P.A. Sant Carles és més que una escola. Veient l'estima amb que conviuen professorat i alumnes, i el calor amb què ens han rebut als nous, de seguida arribem a sentir-nos com si ens trobàrem en família.

SANT CARLES
CENTRE DE FORMACIÓ DE PERSONES ADULTES
CONTINENT

SOPAR DE NADAL
11 desembre 2009
divendres 22:00 h

Amb l'actuació dels
INTOKABLES BIG BAND

Domicilia ací la teua nòmina

...i viu tranquil

Compte Nòmina sense gastos de manteniment ni administració. Vine a comprovar-ho

SANT CARLES
CENTRE DE FORMACIÓ
DE PERSONES ADULTES
O N T I N Y E N T

C/ Maians, 53. Ontinyent 46870

Tel. 962915494

Fax 962388139

www.fpaontinyent.com

c-electrònic: 46019325@centres.cult.gva.es

info@fpaontinyent.com